

सर्वत्रश्रद्धैवसाद्रूप्यहेतुरितिव्यतिरेकमुखेनाह अश्रद्धयेति द्रुतंहोमः दत्तदानं तपःतप्तं अनुष्ठितं कृतं अश्रद्धया विहितं भगवन्नामस्मरणमपियच्चान्यत्तत्सर्वमसत् अभावभूतमित्युच्यते पार्थ अतएव तत्प्रेत्यमृ
त्वापरलोकेनोपयुज्यते इह अस्मिन्लोकेवानोनैव उपयुज्यते तस्मात् श्रद्धैव सात्विकी मातेव सुखकामैः शरणी करणीयेति भावः ॥ २८ ॥ इति भीष्मपर्वणि नैलकंठीये भारत भावदीपे सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ ४१ ॥
अस्यामष्टादशाध्याय्यां प्रथमे उपोद्वातितानां द्वितीये सूत्रितानां शेषैर्व्युत्पादितानां मर्थानां कार्त्तर्येनोपसंहारार्थोयमंतिमोऽध्याय आरभ्यते तत्र पूर्वाध्यायांतेऽश्रद्धया कृतं सर्वव्यर्थमित्युक्तं तत्र फलावश्यं भाव
निश्चयः श्रद्धासाच फलवतां कर्मणामेवांगनतु कर्म विरह रूपस्य संन्यासस्य भावरूप फलवर्जितस्य अभावाद्भावोत्पत्तेरयोगात् तस्माच्छ्रद्धासापेक्ष कर्मापेक्षया श्रद्धानपेक्षः संन्यासः श्रेयान्न चास्यैवं रूपस्य श्रद्धात्रै
विध्यप्रयुक्तं सात्विकादिभेदेन त्रैविध्यं संभवति येन फले तारतम्यं स्यात् तत्फलस्य दृष्टविक्षेपनिवृत्तिरूपस्य सर्वत्र तुल्यत्वात् सच संन्यासोयदिकर्म त्याग एव तर्हि सिद्धं नः समीहितं यदि तु तौ भिन्नौ तर्हि तयोर्वैलक्ष
ण्यं विचार्य मित्याशयेनार्जुन उवाच संन्यासस्येति हेमहाबाहो हेतुषीकेश हे केशिनिषूदनेति बहुकृत्वः संबोधयन् जिज्ञासितेर्थेऽत्यादरं दर्शयति संन्यासस्य तत्त्वं याथात्म्यं त्यागात्पृथग्भूतं वेदितुमिच्छामित्यागस्य
याथात्म्यं संन्यासात्पृथग्भूतं वेदितुमिच्छामीति चकारेणानुवर्त्यते ॥ १ ॥ अत्रोत्तरं श्रीभगवानुवाच काम्यानामिति काम्यानां रागतः प्राप्तानां पुत्रकामेष्ट्यादीनां ननु फलस्य कामना विषयत्वात् सर्वस्य कर्मणः फल

अश्रद्धया द्रुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ॥ असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्यनो इह ॥ २८ ॥ इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्वणि भगवद्गीतासू० श्रद्धात्रयविभागयोगो
नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ पर्वणि एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४१ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४३ ॥ अर्जुन उवाच संन्यासस्य महाबाहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुं ॥
त्यागस्य च तृषीकेश पृथक् केशिनिषूदन ॥ १ ॥ श्रीभगवानुवाच काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं कवयो विदुः ॥ सर्वकर्मफलत्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ २ ॥

वत्त्व नियमात् सर्वकर्म काम्यमेवेति नित्यादीनामपि मुमुक्षोः स्यादिति सिद्धं नः समीहितमित्याशंक्याह सर्वेति सर्वेषां नित्यनैमित्तिक काम्यानां कर्मणां फलत्यागमेव त्यागं विचक्षणाः प्राहुर्न स्वरूपतस्त्यागं प्राहुः
अतो न त्वदिष्टः संन्यासः सित्थ्यतीत्यर्थः अयमाशयः यद्यपि संन्यासत्यागशब्दौ निवृत्तिमेव ब्रूतः तथापि सावैराग्याद्वाकायक्लेशभयाद्वा मोह्याद्वा भवतीति तत्कारणानां सात्विकादिभेदेन भिन्नत्वात् तस्या अपि सा
त्विकराजसतामसभेदेन त्रैविध्यं त्रिविधश्रद्धा प्रधानत्वं च दुर्वारं न चाविरक्तो श्रद्धाधानश्च त्यक्तकर्मापि दृष्टविक्षेपहीनो दृश्यते यथोक्तं वार्त्तिकाचार्यैः प्रमादिनो बहिः श्रित्ताः पिशुनाः कलहोत्सुकाः संन्यासिनो
पि दृश्यन्ते दैवसंदूषिता शया इति तस्मादविरक्तकृतसंन्यासापेक्षया निष्कामकर्माचरणमेव श्रेय इत्याशयेन भगवता काम्यकर्मत्यागः संन्यासत्वेन नित्यादिकर्मणां फलानभिधानं च त्यागत्वेन सूयत इति तस्मादश्र
द्धया कृतः संन्यासोऽप्यसन्नेवेति संन्यासाद्वृत्तः स्थानमिति स्मृतं स्वफलं दातुं न समर्थ इति युक्तमुक्तं भगवता अश्रद्धया कृतं सर्वव्यर्थमिति यत्तु नित्यानामेव विविदिषा योगात् काम्यानां स्वरूपतोपित्यागः पूर्वाद्धस्यार्थः
सर्वेषां कर्मणां फलतस्त्याग इत्युत्तरार्द्धार्थ इति व्याख्यानं पक्षद्वयप्रदर्शनपरंतदभिमेण श्लोकेन पौनरुक्त्यमावहतीत्युपेक्षितं ॥ २ ॥